

Zoi Sag

Online
Devojka
NATURNEJI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Zoe Sugg

GIRL ONLINE ON TOUR

Copyright © Zoe Sugg, 2015

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ljudima koji ovo omogućuju i bodre me sa ivice terena.
Večno sam vam zahvalna.*

20. jun

Kako preživeti vezu na daljinu kad vam je dečko rokersko-bogovski-fantastičan

1. Daunloudujte *Skajp*, *Votsap*, *Snepčet* i sve aplikacije za komunikaciju koje nađete. Budite budni cele noći, u kombinezonu sa šarama pande, i ćaskajte sa svojim dečkom sve dok kapci ne počnu da vam se trzaju i zaista morate na spavanje.
2. Kad god se probudite i shvatite da vam nedostaje, iznova slušajte *Jesenju devojk*u.
3. Na telefonu postavite aplikaciju koja vam pokazuje koliko je sati tamo gde je on kako ga ne biste probudili u tri ujutru da biste ćaskali. (To sam uradila već *možda* deset puta!)
4. Kupite kalendar i precrtavajte dane do onog kad ćete se ponovo videti (a to je, uzgred, za PET DANA).
5. Nekako dobijte sedmicu na lotou da biste napustili školu i odeljili tamo gde je on kako nikad više ne biste bili razdvojeni toliko dugo.
6. Šta god da radite, NEMOJTE na internetu gledati snimke superlepe pop zvezde Li Braun dok tverkuje i peva o dotičnom mladiću pred milionima obožavalaca koji vrište.
7. I NEMOJTE kucati njegovo ime u pretraživač da biste videli kul stvari koje radi dok vi spremate ispite.

Moji dragi čitaoci, čak i ako jednog dana pomislim da bih mogla objaviti ovaj post, nikad to neću učiniti.

Zato što, znam – ne smem priznati da se osećam nesigurno, nepri-
vlačno i više nego malkice ljubomorno kad se zabavljam s najslađim
dečkom na svetu koji mi nije dao razloga da se tako osećam, zar ne?

Kažite mi da će biti bolje. Ne znam kako ću preživeti.

Oflajn Devojka... koja nikad neće biti onlajn, xxx

Prvo poglavlje

Pet dana kasnije

Trebalo bi doneti zakon koji zabranjuje da učionice u kojima se održavaju ispiti gledaju na more.

Kako može da bude pošteno što smo zaglavljani unutra, prstiju utrnutih zato što tačno dva sata stežemo olovku, dok napolju svetlost poigrava na talasima, što izgleda veoma vedro i umirujuće? Kako da zapamtim ko je bila četvrta žena Henrija Osmog kad ptice pevaju, a kunem se da čujem i veselu pesmu kamiona sa sladoledom u blizini?

Odmahujem glavom ne bih li oterala sliku izvrsnog kremastog sladoleda u kornetu iz koga bezobrazno štrče komadići čokolade i pokušavam da prizovem direktnu vezu s mozgom svog najboljeg prijatelja Eliota. Njemu nije teško da zapamti sva imena i datume za ispit iz istorije. Dala sam mu nadimak Viki jer mi se čini da njegov mozak sadrži istu količinu znanja kao *Vikipedija*, dok meni beleške za preslišavanje ispare iz sećanja jednako brzo kao razgovor na *Snepčetu*.

Uzdišem i pokušavam da se usredsredim na pitanje, ali reči mi plivaju pred očima i ne mogu da razaberem svoj neuredni škrabopis. Nadam se da će onaj koji bude ocenjivao moj rad imati više sreće.

Nije pametno što sam izabrala istoriju za jedan od predmeta čija ocena ulazi u konačni zbir. U to vreme sam se samo odlučila za predmete koje su svi ostali uzeli. Jedini predmet za koji sam sigurna jeste fotografija. Zapravo nemam predstavu šta hoću da postanem kad završim školu.

„Dobro, svi spustite olovke“, kaže profesor iz prednjeg dela učionice.

Usta mi se odmah suše. Ne znam koliko sam dugo sanjerala, ali zato znam da nisam odgovorila na sva pitanja. Ovi ispiti će odlučiti koje ću predmete morati da uzmem sledeće godine i već sam zabrljala. Dlanovi mi se znoje i više ne čujem kako napolju ptice pevaju. Čujem samo kričanje galebova. Zvuči kao da mi poju „Pašćeš, pašćeš“ na uvo. Stomak mi se uvrće i pripada mi blaga muka.

„Peni, ideš li?“ Podižem glavu. Moja drugarica Kira čeka pored moje klupe. Profesor mi je već oteo rad iz ruke, što sam jedva i primetila.

„Idem, samo sekund.“ Uzimam torbu i podižem se sa stolice.

I tad, čim sam ustala, talas olakšanja odagnava mučninu. Bez obzira na rezultat, gotovo je: ovo je bio poslednji ispit. Završila sam sa školom za ovu godinu!

Budalasto se kezim dok bacam kosku Kiri. Osećam veću bliskost s drugovima iz razreda – a pogotovo s blizakinjama Kirom i Amaram – nego za sve vreme školovanja. One su stale uz mene posle drame na početku godine – i napravile čvrsti zid prijateljstva naspram plimskog talasa vesti. Mediji su poludeli kad su saznali da se zabavljam s rok zvezdom

Noom Flinom, a zatim su otkrili moj blog; objavili su lične pojedinosti iz mog života i osudili me kao otimačicu tuđih mladića jer je Noa tobože bio u vezi s mega pop zvezdom Li Braun. To su bili najgori dani u mom životu, ali prijatelji su mi pomogli da pregrmim oluju. A kad se sve završilo, drama nas je zbližila.

Izlazimo u hodnik i Kira kaže: „Hoćeš li na slavljeničke hamburgere u GBK? Svi ćemo svratiti tamo pre koncerta. Mora da si mnogo uzbuđena što ćeš ponovo videti Nou.“

Poznati leptirići mi se komešaju u stomaku. Uzbuđena sam – naravno da jesam – ali istovremeno sam i nervozna. Nisam videla Nou od uskršnjeg raspusta, kad je proveo moj šesnaesti rođendan sa mnom. A sad ćemo biti zajedno dve nedelje. I iako je to jedino što želim – i jedino o čemu mogu da razmišljam – nehotice se pitam hoće li biti isto.

„Naći ćemo se tamo“, odgovaram. „Moram da uzmem nešto iz kabineta gospođice Mils pa da svratim kući da se presvučem.“

Kira mi steže ruku. „O bože, i ja moram da smislim šta da obučem.“

Slabašno se osmehujem dok ona žurno odlazi, ali ushićenje što sam završila ispite ustupa mesto novoj nervози. Onoj koja se svodi na pitanje „hoću li se i dalje dopadati svom dečku“. Znam da bi trebalo da budem sigurna da se Noi dopadam ovakva kakva sam, ali to je lakše reći nego učiniti kad vam je dečko jedan od trenutno najpoznatijih novih muzičara na svetu.

Hodnici su maltene pusti i čuje se samo škripanje mojih starki na linoleumu. Ne mogu da verujem da mi je ovo poslednji susret s profesorkom fotografije, gospođicom Mils. Čini mi se da je ove godine često bila uz mene – ona je verovatno jedina, pored mojih roditelja, kojoj sam zaista poverila

šta se događalo prošlog Božića i Nove godine. Ponešto sam prećutala čak i Eliotu. Nikad nisam želela da na raspolaganju imam par nepristrasnih ušiju – ali nikad nisam ni znala da će mi to biti potrebno.

Nije pomoglo što sam dobila panični napad u maloj ostavi koju je gospođica Mils pretvorila u priručnu mračnu komoru. To je bilo samo dve nedelje pošto je vest o meni i Noi osvanula na internetu. Mračna komora me uglavnom smiruje, ali zbog isparenja ili skućenog prostora – ili zato što sam razvijala fotografiju Noinog lepog lica, lica koje dugo neću videti – umalo se nisam onesvestila pravo u hemikalije. Srećom, to je bilo posle škole pa niko nije video „Paničnu Peni“ u akciji. Gospođica Mils mi je skuvala čaj i dala mi keks, a ja sam počela da pričam i nisam mogla da prestanem.

Otad mi pomaže, ali znam šta bi mi najviše pomoglo: moj blog. Blogovanje je uvek bilo veoma oslobađajuće. Iako sam sve postove na blogu *Onlajn devojka* podesila na „privatno“ posle poslednjeg javnog – OD BAJKE DO PRIČE STRAVE I UŽASA – nisam mogla a da ne primetim poznati svrab koji me je terao da se počesem – želju da misli podelim sa svetom. *Onlajn devojka* mi je bila kreativno i emotivno utočište više od godinu dana i nedostaje mi – a društvo onlajn čitalaca počela sam da smatram prijateljima. Znala sam da bi me čitaoci podržali u ovome da sam im se poverila, baš kao što su mi pružali podršku kad sam pisala o svojim strepnjama.

Međutim, kad god bih zatvorila oči i sanjarila o postavljanju novog posta, videla bih samo sve one ljude pune mržnje koji čekaju nad tastaturom kako bi me rastrgli na internetu. Iako je toliko drugih bilo divno prema meni i pružilo mi podršku, jedan pakosni komentar bio je dovoljan da ponovo upadnem u mračni vrtlog. Nikad ranije se nisam osećala tako paralisano, toliko nesposobno da pišem. Uglavnom su

mi reči samo izvirale iz prstiju, ali sad sve što napišem deluje previše uštogljeno i neuverljivo. Umesto toga počela sam da pišem u dnevnik, ali osećaj nije bio isti.

Pokušala sam da objasnim gospođici Mils kako se osećam. U tom vrtlogu, ljudi na internetu pretvaraju se u klov-nove s debelim slojem šminke – a kad se smeškaju, zubi su im oštri kao žileti. Postoje nalik čudovištima, ali umesto da vrebaju u mraku, oni su tamo gde ih svi mogu videti. Oni su moji najgori košmari okupljeni u jedan. Oni su hiljadu košmara. Zbog njih poželim da spakujem sve što imam i preselim se kod nekog plemena daleko u amazonskoj prašumi koje misli da su avioni zli dusi koje su poslali bogovi. Eliot mi je pričao o takvim plemenima. Kladim se da nikad nisu čuli za *Onlajn devojku* ili Nou Flina. Kladim se da nisu čuli za *Fejsbuk*. Ili *Tviter*. Ili o snimcima koji jednostavno neće da nestanu s interneta.

Bilo bi u redu i da ostanem da živim u Brajtonu u Engleskoj. Skoro svi u školi su zaboravili na moj „skandal“, baš kao što su zaboravili ime prošlogodišnjeg pobednika takmičenja *Iks faktor*. Tata kaže da današnje novine već sutra postaju fišeci za prženu ribu i krompiriće. I u pravu je – moj blog se istrošio i postao otrcan kao moje omiljene farmerke, a to važi čak i za moju vezu s Noom. Međutim, ne živim u udaljenoj džungli pa ni stvarno u Brajtonu u Engleskoj. Umesto toga, stanovnica sam planete po imenu Internet, a to je trenutno najgore mesto na celom svetu na kome bih mogla da budem – jer brinem da tamo niko neće zaboraviti.

Ipak, internet je doneo bar jednu dobru stvar. Devojka Pegaz i ja smo razmenile mejl-adrese nakon što me je podržala i ona je od najvernije čitateljke mog bloga postala jedna od mojih najboljih drugarica – iako se još nismo upoznale u stvarnom životu. Pošto je hiljaditi put slušala kako kukam

što blog *Onlajn devojka* više ne postoji, savetovala me je da promenim podešavanja kako bi samo ljudi kojima dam šifru mogli da čitaju ono što napišem. Sad su ona, Eliot i gospođica Mils jedini koji čitaju moja trabunjanja, ali i to je mnogo bolje nego da ih ne čita niko.

Vidim gospođicu Mils kroz staklena vrata njene učionice. Svetlosmeđa kosa joj pada napred dok se nagine nad radovima koje ocenjuje. Kucam na dovrtak i ona podiže pogled, osmehujući se.

„Dobar dan, Peni. I, jesi li završila za ovu godinu?“

Klimam glavom. „Upravo sam završila rad iz istorije.“

„Sjajno! Hajde, uđi.“

Čeka dok ne sednem na tvrdu plastičnu stolicu. Po celou učionici su fotografije mojih drugova iz razreda. Postavljene su na tablu od crne pene i spremne za letnju izložbu. Iako se gospođica Mils protivila, zahtevala sam da ne izloži nijedan moj rad. Uradila sam sve zadatke, ali ne mogu podneti da iko drugi vidi moje fotografije. Većina drugova iz razreda stavila je svoj portfolio na internet, ali ja sam prestala da ažuriram svoj posle Božića. Plašila sam se da će neko saznati za njega i iskoristiti ga da me ismeva. Umesto toga, pravila sam papirni portfolio i svake nedelje ga predavala gospođici Mils. Taj fizički dokaz kreativnosti bio je veoma lekovit.

Ona izvlači moj portfolio i pruža mi ga. „Odlično obavljeno, kao i uvek, Peni.“ Osmehuje se. „Nećemo se videti neko vreme, zar ne? Htela sam da popričamo o tvom poslednjem postu. Znaš, postaje bolje.“

Sležem ramenima. Čini mi se da jedino mogu da guram jedan dan za drugim.

Kao da mi je pročitala misli, gospođica Mils nastavlja. „Mislim da možeš da radiš mnogo više od prevaljivanja jednog dana za drugim. Možeš da cvetaš, Peni. Preživela si

mnogo toga ove školske godine. Drago mi je što si odlučila da nastaviš s pripremanja za fakultet – pogotovo s fotografijom – ali mislim da ne bi još trebalo da brineš zbog izbora. U redu je da još ne znaš čime želiš da se baviš.“

Želim da joj verujem, ali teško je. Čini mi se da su svi osim mene već isplanirali svoj život. Eliot ne može da me razume. On zna da želi da studira modni dizajn i sanja o tome da jednog dana ima svoju liniju odeće. Upravo sam saznala da Kira hoće da bude veterinar i zato pohađa biologiju i matematiku kako bi se postarala da će se upisati na dobar fakultet. Amara je genije za fiziku i uvek je želela da bude naučnica, za šta se i sprema. Ja samo volim da pravim fotografije i pišem postove na blogu koje mogu pokazati jedino izabranoj grupi najbližih prijatelja. Ne verujem da mogu napraviti karijeru od toga.

Znam da postoji čitavo more mogućnosti, ali zaglavljena sam na obali i nisam spremna da zaronim. „Zar niste oduvek želeli da budete profesorka?“, pitam.

Ona se smeje. „Ne baš. To se dogodilo... nekako slučajno. Htela sam da budem arheolog! Sve dok nisam shvatila da arheologija ne podrazumeva pustolovine u stilu Indijane Džounsa, već se često svodi na razvrstavanje sitnih delića kostiju, što traje satima. Dugo sam se osećala izgubljeno.“

„Tako se i ja osećam“, odgovaram. „Izgubljena u sopstvenom životu. I ne znam kako da koristim kompas. Postoji li GPS za snalaženje u životu?“

Gospođica Mils prasne u smeh. „Bez obzira na to šta ti ostali odrasli govore, odaću ti jednu malu tajnu: ne moraš sad da znaš. Imaš samo šesnaest godina. Uživaj! Živi život. Okreni taj tvoj unutrašnji kompas naglavce, unazad pa ukруг tako da ne zna šta je gore a šta dole. Kao što sam rekla, slučajno sam počela da predajem, ali sad i ne pomišljam na drugi posao.“ Naginje se prema meni, osmehujući se. „I, raduješ li

se večerašnjem koncertu? Na svim časovima su samo o tome pričali. Hoće li Noa biti predgrupa *Skeču*?”

Široko se osmehujem, zadovoljna zbog promene teme. Srce mi postaje lakše pri pomisli da ću ponovo videti Nou. Dođe trenutak kad *Skajp* i poruke jednostavno više ne rade posao, a taj trenutak je upravo nastupio. A prvi put ću ga videti kao izvođača na bini, ispred hiljada devojaka što vrište. „Da, on će otvoriti koncert. To je krupna stvar za njega.“

„I zvuči tako. Pa, čuvaj se preko leta. I ne zaboravi na zadatke.“ Pokazuje na moj portfolio. „Jesi li sigurna da nećeš da izlažeš? Tu ima neverovatnih radova koji zaslužuju da budu viđeni.“

Odmahujem glavom. Ona uzdiše, ali zna da je bitka unapred izgubljena. „Pa, mogu ti samo reći da nastaviš da pišeš blog, Peni. Nadarena si za to. Umeš da se povežeš s ljudima i ne želim da izgubiš taj dar. Neka ti to bude letnji zadatak od mene pored fotografisanja. Želim iscrpan izveštaj o tvojim putovanjima kad se vratiš.“

Vraćam portfolio u torbu, smeškajući se. „Hvala što ste bili uz mene ove godine, gospođice Mils.“

Pomišljam na naš fotografski letnji zadatak. Gospođica Mils je rekla da tražimo „alternativne perspektive“; da pokušamo da vidimo stvari iz drugog ugla. Nemam predstavu šta ću raditi, ali sigurna sam da će mi turneja s Noom pružiti hiljadu različitih mogućnosti.

„Nema na čemu, Peni.“

Izlazim iz učionice u puste hodnike. Osećam kako mi srce bije u grudima dok sve više ubrzavam korak i konačno prelazim u trk. Izlećem na vrata što vode u dvorište, širim ruke i vrtim se na stepeniku. Shvatam koliko to otrcano izgleda i crvenim, ali nikad nisam bila toliko srećna što se školska godina završila. Sloboda mi nikad nije izgledala tako divno.

25. jun

Ispiti su zvanično završeni! (I kako ih preživeti kad ponovo dođu na red)

Molim za pompeznu najavu bubnjevim... Ova školska godina je završena! Gotova! *Finito!*

Nije bilo tako strašno. Ponavljam: nije bilo tako strašno. Ali imala sam pomoć (veliko hvala Vikiju, mom najboljem prijatelju na svetu) u razrađivanju strategija kako da se izborim kad mi se činilo da samo učim... učim... i učim!

Ako ne zapišem te strategije, znam da ću ih zaboraviti do ispitnog roka sledeće godine. Ne znam zašto, ali koliko god puta polagala ispite, uvek mi ulivaju stravu kao i prethodni put.

Pet načina da preživite ispite (savetuje devojka koja MRZI ispite)

1. Preslišavanje

Dobro, neki će reći da je to očigledno, ali ove godine sam napravila kalendar u koji sam upisala sve predmete i stavljala sam nalepnicu sa zlatnom zvezdom kad god sam se preslišavala čitav sat. Jeste da

je izgledalo kao da sam se vratila u osnovnu školu, ali osetila bih se mnogo sigurnije u vezi s pripremama kad god bih videla napredak koji sam postigla (zahvaljujući sazveždima zlatnih zvezda po celom kalendaru).

2. Podmićivanje

Ne profesora ili ispitivača, već same sebe! Posle svake nedelje preslišavanja (videti Prvi korak) odlazila sam u *Gusto delato* i častila se sladolednim hamburgerom. Nagrađivanje poslasticama je najbolja motivacija!

3. Prvo uraditi teža pitanja

Viki je čudo! On kaže da bi trebalo prvo da se usredsredimo na pitanja koja donose najviše bodova kako se na kraju ne bismo pogubili i žvrljali gluposti.

4. Kafa

Čak i ne volim kafu, ali moj brat tvrdi da pomaže. Jesam je probala, ali svaki gutljaj mi se gadio i na kraju sam nervozno drhtala cele noći umesto da spavam. Tako da to možda i nije tako dobar savet...

5. Maštanje o letu

Ne zaboravite da postoji život posle ispita! U suštini, to mi je najviše pomoglo. Saznanje da ću uskoro ponovo biti s Mladićem iz Bruklina...

Oflajn Devojka... koja nikad više neće biti onlajn, xxx